

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiæ S. Thomæ Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Svpplementvm Tertiæ Partis

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romæ, 1619

Vtrum sacerdos possit vti claue, quam habet in quemlibet hominem? 1

urn:nbn:de:hbz:466:1-38817

poterit. Potest tamen baptizare & conficere, quamvis ad sui damnationem.

Ad secundum dicendum, quod propositio habet veritatem, quando non deest materia, sicut est in proposito.

Ad tertium dicendum, quod ex ipsa culpa non subtrahitur materia, sicut per aliquam poenam. unde poena non impedit per contrarietatem ad effectum inducendum, sed ratione prædicta.

** in corp. art.*

QVÆST. XX.

De his, in quos usus clauium exerceri potest, in tres articulos diuisa.

¶ Deinde considerandum est de his, in quos usus clauium exerceri potest.

¶ Circa quod tria quærentur.

¶ Primo, utrum sacerdos possit in quemlibet hominem uti clauæ, quam habet?

¶ Secundo, utrum sacerdos possit semper suum subditum absoluere?

¶ Tertio, utrum aliquis possit uti clauibus in suam Superiorem?

ARTIC. I.

Utrum sacerdos possit uti clauæ, quam habet, in quemlibet hominem?

78

Ad primum sic proceditur. Videtur, quod sacerdos possit uti clauæ quam habet, in quemlibet hominem. Potestas enim clauium in sacerdote descendit ex illa diuina auctoritate qua dixit, Accipite Spiritum sanctum: quorum remiseritis peccata, remittentur eis. Sed illud indeterminate dictum est. Ergo habens clauem, indeterminate potest ea uti in quolibet.

Tho. in 4 d. 19. q. 2 ar. 3. q. 1. & seq.

¶ Præterea, Clauis corporalis quæ aperit vnâ feram, aperit omnes alias eiusdem modi. Sed omne peccatum cuiuscumque hominis est eiusdem rationis obstaculum, respectu introitus cæli. Ergo si potest vnâ hominem sacerdos per clauem, quam habet absoluere; poterit & quolibet alios.

¶ 3 Præte-

¶ 3 Præterea, Sacerdotium noui Testamenti, est perfectius, quam veteris. Sed sacerdos veteris Testamenti poterat uti sua potestate, quam habebat, discernendi inter lepram & lepram, indifferenter in omnes. Ergo multo fortius sacerdos Euangelicus poterit uti sua potestate in omnes.

**in Decr. 16. q. 1. c. 16. incipit, Adhucimus.*
 SED contra est, quod dicitur 16. quæst. 1. Nihil sacerdotum liceat parochianum alterius absoluerit ligare. Ergo non quilibet potest quemlibet absoluerit. ¶ Præterea, iudicium spirituale debet esse ordinatius quam temporale. Sed in iudicio temporalis non potest quilibet iudex quemlibet iudicare. Ergo cum usus clauium sit iudicium quoddam, non potest sacerdos quilibet sua clauis in quemlibet uti.

RESPONDEO dicendum, quod ea quæ circa regularia operari oportet, non eodem modo omnibus competunt. Vnde sicut præter generalia medicinalia præcepta oportet adhiberi medicos, quibus præcepta vniuersalia medicinæ singulis infirmis*, secundum quod debent, aptentur: ita in quolibet principatu præter illum qui vniuersalia præcepta legis erant oportet esse aliquos, qui ea singulis, secundum quod debent, adaptent. Et propter hoc etiam in cælesti hierarchia sub potestatibus, quæ indistincte præsumuntur, ponuntur principatus, qui singulis prouincijs distribuuntur: & sub his angeli, qui singulis hominibus custodiam deputantur: ut patet ex his quæ dicta sunt in 2. lib.† Vnde & ita debet esse in prælatione Ecclesiæ militantis: ut apud aliquem esset prælatio indistincta in omnes, & sub hoc essent alij, qui super diuersos diuersam potestatem & distinctam acciperent. Quia usus clauium requirit aliquam prælationis potestatem, per quam ille in quem usus clauium committitur, efficitur materia propria illius actus: sicut ille qui habet indistinctam potestatem super omnes, potest uti clauibus in omnes. Illi autem qui habent distinctas potestates acceperunt, non in quolibet non possunt clauibus, sed in eos tantum qui eis in sortem

Tho. in 2. sent. d. 10. q. 1. ar. 1. Et ar. 2. ad 1. Et ar. 3.

alias, infirmitatibus.

venerunt, nisi in necessitatis articulo, vbi nemini sacramenta sunt deneganda.

Ad primum ergo dicendum, quod ad absolutionē à peccato requiritur duplex potestas *, scilicet potestas ordinis, & potestas iurisdictionis. Prima quidem potestas est æqualiter in omnibus sacerdotibus, non autem secunda: & ideò vbi Dominus Ioan. 20. dedit omnibus Apostolis cõmuniter potestatem remittendi peccata, intelligitur de potestate quæ consequitur ordinem: vnde & sacerdotibus, quando ordinantur, illa verba dicuntur. Sed Petro singulariter dedit potestatem dimittendi peccata, Matth. 16. vt intelligatur quod ipse præ alijs habet potestatem iurisdictionis. Potestas autem ordinis, quantum est de se, se extendit ad omnes absoluendos: & ideò indeterminatè Dominus dicit, Quorum remisistis peccata: intelligens tamen, quod vsus illius potestatis esse debet, præsupposita potestate Petro collata, secundum ipsius ordinationem.

Ad secundum dicendum, quod clavis materialis non potest aperire, nisi seram propriam; nec aliqua virtus actiua potest agere, nisi in propriam materiam. Materia autem propria potestatis ordinis efficitur aliquis per iurisdictionem: & ideò non potest aliquis clauē vtī in eum, in quem iurisdictionis non datur.

Ad tertium dicendum, quod populus Israel vnus populus erat, & * vnum tantummodo templum habebat: vnde non oportebat sacerdotum iurisdictiones distinguī, sicut nunc in Ecclesia, in qua congregantur diuersi populi & nationes.

ARTIC. II.

Vtrum sacerdos possit semper suum subditum absoluere?

Ad secundum sic proceditur. Videtur, quod sacerdos non possit semper suum subditum absoluere. Sicut enim Augustinus * in littera † dicit, Nullus officio sacerdotis vtī debet, nisi immunis ab illis sit,

sup. q. 19. ar. 3. ad 4.

* alias tãrum vnũ dominũ temporale.

79

* in lib. de vera, & falsa pœn. c. 20 to 4.

† Et habet Mag. 4. Sent. d. 19. S. D. in fine.